
Nr. 03 | Maart 2007 |
29ste jaargang
verschijnt niet in augustus
P 408.654

Werktuig voor de vrede

Koen D'Haen

Afgiftekantoor : 1050 Brussel 5
Verantw. uitgever en afzendadres :
G. Liagre, Marsveldstraat 5 - 1050 Brussel

Colofon

Verantwoordelijke uitgever

Dr. Guy Liagre

Redactieteam

Judith van Vooren
Bea Smetryns-Baetens
Steven Fuite
Ernst Veen
Dick Wursten

Redactieadres:

Marsveldstraat 5 - 1050 Brussel
tel.: +32-(0)2-511 44 71
fax.: +32-(0)2-511 28 90
E-mail: kerkmozaiek@vpkb.be

Web-site Internet:

<http://www.protestanet.be/VPKB>

Prijzen Kerkmozaïek

- Individueel abonnement:
12,50 Euro
- Groepsabonnement:
10,50 Euro (vanaf minimum
5 exemplaren naar éénzelfde
adres)
- Steunabonnement:
14,00 Euro

Storten kan op rekeningnummer
068-0715800-64 van de Verenigde Pro-
testantse Kerk in België,
Marsveldstraat 5, 1050 Brussel.

De redactie behoudt zich het recht voor
om bepaalde artikels niet te publice-
ren, indien nodig in te korten en/of
redactioneel te bewerken. Zij is niet
verantwoordelijk voor de inhoud van
de artikels en slechts ten dele voor de
stijl.

Organisaties en tijdschriften, niet be-
horend tot de VPKB, die artikelen uit
het maandblad Kerkmozaïek geheel
of gedeeltelijk wensen over te nemen
of te bewerken, dienen dit schriftelijk
aan te vragen op het redactieadres.

Sluitingsdatum volgende
Kerkmozaïek : 14 maart 2007.

Uit de redactie geklapt...

Als u deze Kerkmozaïek in handen krijgt is de Veertigdagentijd weer begonnen. Veertig dagen naar Pasen toe. Woestijntijd zou je ook kunnen zeggen, met een knipoog naar dat zwerende joodse slavenvolk, veertig jaren dolend door de woestijn op weg naar het Paasland van Gods Belofte. Aan hen kon je zien wat later ook duidelijk werd in de verhalen over Jezus: de weg naar het Paasland, naar het Koninkrijk van God, is geen geplaveide weg, maar een woestijnweg. Een weg met angels en voetklemmen, langs strijd en sterven. En ook wij zijn er nog niet. In 't spoor van Jezus zijn we op weg gezet, maar het is hier nog niet het Beloofde land. En dat zien we ook terug in de artikelen van deze Kerkmozaïek.

Onze synodevoorzitter haalt de moderne middelen boven om duidelijk te maken, dat God in onze samenleving van alomtegenwoordig tot privé-terrein is geworden. Ds. Freek-Jan Daane en ds. Judith van Vooren belichten elk op hun eigen wijze dat de verloochening van Petrus geen verleden tijd is. Geloof is niet neutraal en vrijblijvend, maar stelt ons voor vragen en keuzes.

Velen wijzen op het succesverhaal van het zgn. microkrediet, uitgevonden door Mohammad Yunus uit Bangladesh: kleinschalige leningen als effectief recept tegen de armoede. Koen D'haen denkt daar anders over. En terwijl laatstgenoemde met een scherpe en kritische blik over dat aardse (al te aardse?) microkrediet schrijft, onderwijst Peter Tomson ons over het krediet in de hemel. De overeenkomst is dat in beide kredietverhalen de aandacht voor de armen een hoofdrol speelt. Maar de lakmoesproef is en blijft: hoe bekaaid of hoe goed komen de armen er in deze verhalen van af? Oordeelt u zelf.

Onze columnist gunt de lezer een even schalkse als kritische blik in een doorsnee kerkenraadsvergadering met een verrassende plot.

Tenslotte informeren we u traditiegetrouw over het VPKB-studiefonds 'Ik help een kind', de Faculteit voor Godgeleerdheid in Brussel en de onvolprezen plannen van vzw Motief.

Ernst VEEN.

Inhoud

blz.

02 Colofon -
Uit de redactie geklapt -
Inhoud

03 Schriftwerk : "Ik ken Hem niet"
Synodevoorzitter aan het woord

04 Werktuig voor de vrede

06 Mensen op de weg van Jezus

08 Nieuws uit de synodale raad

09 Motief vzw

10 Jezus en de Rabbijnen (8)

11 Kerk en Wereld

blz.

12 Nieuws uit de Faculteit

13 Column

14 Nieuws van hier en daar

15 De "bewoners" van de
Marsveldstraat (1)

16 Oasen in de Veertigdagentijd
Protestantse Omroep

Ik ken Hem niet! (Matteüs 26: 69-75)

De geschiedenis van de verloochening van Petrus is in alle vier evangeliën steeds vrij uitvoerig beschreven. Blijkbaar hebben alle vier dit verhaal dus belangrijk gevonden en ik denk terecht.

Petrus heeft in de evangeliën een exemplarische betekenis. In zijn enthousiasme en in zijn fouten, in zijn vallen en in zijn opstaan, in zijn belijdenissen en in zijn misverstanden is hij misschien wel icoon voor iedere gelovige.

Wanneer Petrus aan de orde komt, komen op de één of andere manier ook wijzelf ter sprake. Zijn geschiedenis is tegelijk óók de onze.

In de lijdensgeschiedenis van Jezus, beschreven door Matteüs, zien we Petrus op het binnenplein van hogepriester Kajafas zitten. Maar hij is niet de enige. Zo terloops komt er een dienstmeisje naar hem toe en maakt, spottend of verbaasd of zomaar terloops een opmerking - waarom ook niet?! - 'hoor jij ook niet bij die Jezus uit Galilea?... Dat is alles, meer niet. Er wordt geen belijdenis van hem gevraagd - hoewel hij dat kan als geen ander! - maar gewoon een terloopse opmerking van een meisje. De reactie van Petrus is dan ook opmerkelijk. Hij kon de vraag gewoon negeren of het slavinnetje met een snauw wegsturen: 'Bemoei je met je eigen zaken!'

Maar nee, Petrus ontkent *met klem!* Dit is opvallend en er beginnen zich meer met deze man te bemoeien, die probeert zich uit de voeten te maken. Een ander meisje met voorkennis (Joh. 18:16) roept luid en duidelijk dat deze man ook bij de arrestant hoort. De ontkenning van Petrus wordt nog krachtiger door *een eed te zweren...* Petrus blijft ongeveer een uur (Luc. 22:59) wat rondlummelen op de bin-

nenplaats, bang te blijven, geen durf meer om weg te gaan, tot iedereen zich met hem gaat bemoeien; zo wordt een wat saaie avond toch nog leuk! Hé jij, jaha, je bent wel degelijk één van hen, we horen het aan je accent, ontken het maar niet... Maar Petrus doet het wel, tot driemaal toe: 'Ik ken die man niet!'

Na zijn eerste *ontkenning met klem*, gevolgd door een ontkenning *onder eed* volgt nu voor de laatste maal zelfs een *zelfvervloeking* (*katathematizēin*).

De haan kraait, hij barst in tranen uit en verlaat het gebouw zonder verder lastig gevallen te worden... Een huilende man... is dat nu een rots?! Huilebalk! Slappeling!

Twee vragen houden mij bezig als ik de verloochening door Petrus lees. Ten eerste: heeft Petrus eigenlijk wel gelogen, toen hij zei dat Hij Jezus niet kende? Sprak hij eigenlijk niet de waarheid?! Was het niet zo dat Petrus wilde dat Jezus wel met hem streed voor de goede zaak, maar niet voor hem stierf? Was het voor Petrus niet eerder heerlijkheid in plaats van lijden, zwaard in plaats van zoenoffer, kroon in plaats van kruis?

Dit leidt ook tot mijn tweede bedenking: kennen wij Jezus werkelijk?! Willen wij Hem wel kennen, zoals Hij gekend wil worden?! En trouwens, wat zou ons antwoord zijn als ze het ons vroegen? Niet het slavinnetje op de binnenplaats van Kajafas, maar uw buurvrouw, de buitenkerkelijke collega op de zaak, de spottende vrienden op het kantoor: Hoor jij ook niet bij Hem?

Wat zou je antwoord zijn?

Ds. Frederik-Jan DAANE
Horebeke

Synodevoorzitter aan het woord

Videobewaking

Vijf weken Monaco. Wie zou er niet van dromen? Wij dus.

Ik bediende er tijdens een zomer de kleine protestantse gemeenschap en genoot met het gezin van de zon. Onze opblaasboot was veilig: bewakingscamera's alom.

Tien jaar later zijn ze ook in Brussel een deel van het stadsbeeld. Alles wat buiten het normale valt, registreren ze. Wat God vroeger deed, doen de camera's nu. Ze scheppen door hun alomtegenwoordigheid een gevoel van vertrouwen, gebaseerd op een seculier sociaal contract. Camera's dwingen tot aanpassing aan afgesproken normen en gedragscodes. Wie ze overtreedt, loopt tegen de lamp. Zonder camera's was de moord in het centraal station van Brussel nooit opgelost. Dat schept voor wie er nu komt een gevoel van veiligheid, van vertrouwen. Maar er is een schaduwzijde. Hun veiligheidsgevoel is kunstmatig. Ze doen niet aan preventie. Bovendien schijnen ze - getuige de steeds nieuwe bankovervallen - geen rem voor de misdaad. Erger nog: ze beschermen enkel de openbaarheid. Het privéleven valt buiten hun domein. En steeds meer criminaliteit vindt daar plaats. Tenzij men om het privéleven van de ene te beschermen, dat van de andere gaat observeren. Dan ontstaan in de samenleving weer nieuwe ongelijkheden en is de cirkel rond.

Ook God is in onze samenleving privéterrein geworden. Zijn vroegere alomtegenwoordigheid die alle terreinen van het leven omvatte, was maatschappelijk bekeken misschien nog zo gek niet...

Dr. Guy LLAGRE

Werktuig voor de vrede

Van twee tot vier februari 1997 vond in Washington de 'Microcredit Summit' plaats. De leiders van 137 landen waren er aanwezig om kennis te maken met de kwaliteiten van het nieuwe product. Het Microkrediet zou ervoor zorgen dat op een tiental jaren tijd honderd miljoen mensen uit de armoede zouden geraken. Het ging om een systeem dat toegeschreven werd aan de heer Mohammad Yunus.

Ter plaatse werd toen beslist dat er in dit systeem miljarden dollars geïnvesteerd zouden worden door o.a. het IMF, de Wereldbank, de Unesco, de Grameen bank, Citicorp Foundation, de USA, president Nixon, enzovoort.

Dit alles in hun ijver om de armoede in de wereld met huid en haar uit te roeien. Er waren drie voorzitters op deze Top: First Lady Hillary Rodham Clinton, Koningin Sofïa van Spanje en dr Tsutomu Hata, de gewezen premier van Japan. Het was een macrogebeurtenis voor microkrediet. Als ik het dus verder heb over 'Microkrediet' bedoel ik dit systeem, het systeem dat behandeld en bejubeld werd op deze bijeenkomst. En niet een ander soort krediet waarvan het bedrag betrekkelijk klein kan genoemd worden.

Maar wie is Mohammad Yunus?

Mohammad Yunus werd geboren in Bangladesh in 1940 in een vrij welstellend gezin. Hij vertrok in 1965 naar de Verenigde Staten van Amerika om te doctoreren in de economie. Zijn studietijd daar zou duren tot 1972. Dus tijd genoeg om het neoliberalisme van die tijd op te snuiven.

Hij keerde terug naar Bangladesh. Officiële cijfers spreken van 30% kinderarbeid in Bangladesh, kinderen tussen 7 en 10 jaar! 90% van de inwoners is analfabeet! Daar lag volgens mij een geweldig werkterrein om armoede te bestrijden. Maar...

In 1976 richtte hij de Grameen Bank op. Daar begon in 1977 op heel kleine schaal het verhaal van het Microkrediet. In 1997 volgde dan de hierboven genoemde 'Microcredit Summit' en als kers op de taart kreeg de heer Yunus in 2006 de Nobelprijs voor de Vrede. Hij schonk het grootste gedeelte van dit bedrag aan de multinational Unilever. Die kon er dan meer voedsel mee leveren aan de armen.

Ik kan iedereen aanbevelen even op de website van Unilever te gaan kijken om dan te proberen de zin of de zinloosheid van iets dergelijks te be-

grijpen. Misschien past dit - en misschien wel de meeste kenmerken van het microkrediet - in het plaatje van het Amerikaans neoliberal kapitaalisme.

Enkele kenmerken van het microkrediet

- De lening wordt aan een individu toegekend in een groep.
- Het is de groep, minimum vijf personen, die de persoon in de groep opneemt en de lening toestaat of niet.
- Iedereen van de groep is hoofdelijk verantwoordelijk voor de goede afloop van de terugbetaling.
- De leden volgen eerst een soort training waarbij ze de "16 Bepalingen" van buiten moeten leren (dit is een soort leefregels, geboden, die onderhouden moeten worden).
- De lening loopt één jaar.
- De rentevoet is 20%. (Ik was er zelf bij in het Europees Parlement toen aan de heer Yunus de vraag gesteld werd of hij dat niet wat veel vond. Zijn antwoord: "Bangladesh is misschien wel het meest corrupte land van de wereld. Er worden ongelooflijk hoge intresten gevraagd. Dan is 20% een laag percentage.")
- Wekelijks, gedurende 50 weken, wordt er 2% van het totaal bedrag (kapitaal plus intrest) terugbetaald

bij een gezamenlijke bijeenkomst, waarop telkens opnieuw de "16 Bepalingen" opgedreund moeten worden op een vrij militaristische manier. (Een goed beeld hiervan was te zien bij de VPRO in een uitzending in de reeks *De Nieuwe Wereld*, op 14 maart 1999, die volledig handelde over het Microkrediet.)

Vaststellingen

Ik wil hier slechts enkele vaststellingen meegeven, die mij aangereikt werden door vrijwilligers, die in derde wereldlanden tussen en met de armen leven en werken gedurende langere tijd. Zij ondervinden aan den lijve wat en hoe het Microkrediet werkt.

- Het is inderdaad zo dat voor enkelingen het microkrediet zorgt voor een verbetering van hun levensstandaard.
- Degenen die niets bezitten, bekommen geen krediet. Mensen van de groep weigeren personen, die nog armer zijn, de toegang tot de groep.
- Het is een eenvoudige economische wetmatigheid, dat intresten ervoor zorgen dat de producten duurder worden. Het wordt dus nog moeilijker voor mensen die in armoede moeten leven.
- Er is dikwijls geen markt om de gemaakte producten te verkopen.

- Het krediet wordt gebruikt om ziekenhuiskosten te betalen. Zodra er iets onvoorziens gebeurt, kan er niet meer terugbetaald worden.
- Indien er niemand in de familie een betaalde job heeft, loopt het heel dikwijls verkeerd af.
- Men ziet soms in het begin mensen die succes hebben, maar op langere termijn zijn de armen vaak nog armer geworden. Alleen de financiers zijn er dan beter van geworden.
- Mensen die niet kunnen terugbetalen verdwijnen gewoon uit hun dorp. Dit is voor de andere leden van de groep vaak een reden om ook te stoppen met afbetalen.
- Gebrek aan respect voor de armsten vanwege de krediet-verstrekkers.
- In Haïti begon men met 160 personen een microkrediet te geven. Na twee jaar zijn er slechts drie gezinnen overleefd, die trouwens van bij het begin al het meest dynamisch waren.

Men herleidt armoede tot een geldfenomeen

Het zijn de armen die de onkosten (de intresten) van het systeem van het microkrediet moeten betalen. Er is absoluut geen herverdeling van kapitaal en goederen.

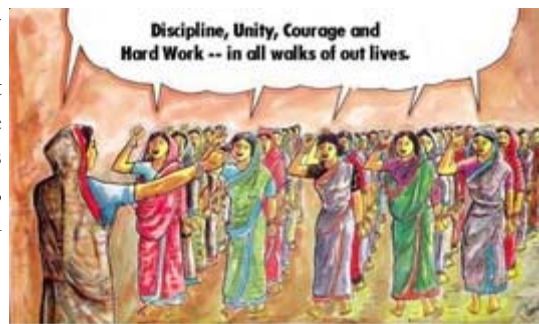
De armen zijn volgens de heer Yunus zelf verantwoordelijk voor hun situatie. Zij hebben immers de keuze: berusten in hun armoede of de armoede te boven komen door gebruik te maken van leningen. De maatschappij wordt hierbij enkel aangesproken om kredieten te verstrekken. Daar eindigt hun verantwoordelijkheid in dit economische systeem.

Op het eerste zicht lijkt het een goede zaak, dat de armen hun eigen middelen en hun eigen kwaliteiten kunnen ontdekken en gebruiken om de armoede te verlaten. Van de andere kant is dit het typisch neoliberal kapitaalisme: de maatschappij komt niet ter

sprake, de maatschappij moet geen enkel initiatief nemen om armoede daadwerkelijk te bestrijden, de maatschappij moet enkel geld toestoppen aan de arme duivels. Dit moet dan wel, vermeerderd met een royale intrest teruggegeven worden aan de milde ontleners.

Ons kapitalistisch systeem, dat elke dag opnieuw de miserie creëert, bevecht die miserie met het microkrediet.

We hebben geen nood aan echte solidariteit en nog minder aan een strijd tegen de hemelstergende rijkdom van enkelen. Ik heb sterk de indruk dat de armen van het Microkrediet niet de armsten zijn in de realiteit. Het zijn

voornamelijk vrouwen die eenvoudig moeten leven in hun dorpjes, zonder luxe maar met een beetje geld en mogelijkheden.

Het zijn niet de moeders die aan hun kinderen niets anders kunnen geven dan zichzelf, die elke dag opnieuw op zoek gaan naar voedsel voor hun kinderen. Die mensen kan of wil men niet bereiken. Zij zijn echt niet interessant voor het grootkapitaal. Zij kunnen niets terugbetalen.

Besluit

Hoe komt het toch dat een systeem, waarvan men ons wil laten geloven dat het de armoede oplost, blijkbaar zijn doelstellingen niet haalt?

Nog nooit is er zoveel armoede geweest, niet alleen in de zogenaamde derdewereldlanden, maar ook bij ons, in het westen.

Nog nooit is er zo'n vlugge aangroei

geweest van het aantal mensen dat onder de armoedegrens moeten leven. En toch houdt men niet op, allerlei banken, organisaties, NGO's succesverhalen op ons los te laten.

Het jaar 2005 werd door de UNO uitgeroepen tot het 'Jaar van het Microkrediet'. Je kon geen krant of tijdschrift openslaan of je keek in de gelukkige ogen van een vrouw, die dit geluk gevonden had met en door het Microkrediet.

Daarnaast stond dan wel één of andere Westerse prinses of de echtgenote van een president. En dit gaat blijkbaar nog altijd maar door. Wie wordt daar beter van? Het kapitaal?

Zou het dan toch waar zijn wat de voormalige secretaris-generaal van de UNESCO, Fr. Mayor in december 1997 zei: "We mogen niet vergeten dat het Microkrediet slechts een micro-oplossing is voor het probleem van de armoede. Het is noodzakelijk dat er meer rechtvaardigheid is en meer verdeling. Om dat te bereiken moeten we hen overtuigen, die kunnen beslissen over de herverdeling van goederen."

Hoe komt het toch dat juist dit laatste nooit ter sprake komt?

*Koen D'HAEN,
gemeentelid Vilvoorde.*

Mensen op de weg van Jezus

De kinderen in de tempel

Mattheüs 21: 14 - 15

14 Toen kwamen er in de tempel blinden en verlamden naar hem toe, en hij genas hen. 15 De hogepriesters en de schriftgeleerden zagen welke wonderen hij verrichtte en hoorden de kinderen in de tempel 'Hosanna voor de Zoon van David!' roepen, en ze waren hoogst verontwaardigd.

Kinderen en zotten spreken de waarheid. Grote mensen en verstandige mensen hebben de neiging om wat voor de hand ligt onnodig ingewikkeld te maken. Wat is er nu logischer dan te juichen en te dansen wanneer je getuige bent van het geluk van je medemens? De verontwaardiging van de groten, in dit geval van de hogepriesters en de schriftgeleerden, is een merkwaardig, maar zeer herkenbaar verschijnsel. Dat de groten hiermee aan het essentiële van Jezus' leven en boodschap voorbijgaan is wel duidelijk. Groten gaan vaak aan essentiële, eenvoudige dingen voorbij. Ze hebben zoveel andere dingen aan hun hoofd en zoveel posities te verdedigen dat ze bereid zijn het geluk van de ander weg te redeneren in moeilijk te volgen theorieën. Vaak lukt het ze mensen te overtuigen.

Jezus volgt hen daarin echter nooit. Elders zegt hij: *'Laat de kinderen ongemoeid, belet ze niet bij mij te komen, want het koninkrijk van de hemel behoort toe aan wie is zoals zij.'* (Mat. 19: 14)

Het zou wel eens heel belangrijk kunnen zijn om te leren van de eenvoudige wijsheid, het klare inzicht van de kinderen en de zotten. Zij hebben geen grote theorieën, maar alleen de werkelijkheid zoals zich die aan hen voordoet. Voor hen is het duidelijk dat het koninkrijk zich aandient waar mensen het licht zien en opstaan om te leven.

Judas Iskariot

Mattheüs 26: 14-16

14 Daarop ging een van de twaalf, die met de naam Judas Iskariot, naar de hogepriesters 15 en zei: 'Wat krijg ik van u als ik hem aan u uitlever?' Ze betaalden hem dertig zilverstukken. 16 Vanaf dat moment zocht hij een gunstige gelegenheid om hem uit te leveren.

Judas, een verrader of één van de mensen die een belangrijke rol speelden in de bestemming van Jezus' leven?

In de evangeliën wordt Judas beschreven als degene die Jezus overgeeft in de handen van hen die de geschiedenis bepalen. Een geschiedenis die, naar wij geloven, via het lijden en de dood van Christus, uitloopt op diens opstanding. En wij geloven dat in zijn dood, ook wij dood zijn voor de zonden om met Hem te mogen leven. Goed beschouwd was Judas' daad dus noodzakelijk. Maar zo kon Judas zijn eigen daden niet interpreteren. Hij die vooralsnog niet die opstanding maar alleen het vreselijke lijden en onrecht zag waaraan zijn meester nu was overgeleverd, ging gebukt onder een ondraaglijk schuldgevoel. Zo ondraaglijk dat het sterven hem zoeter was dan te leven.

Na eeuwenlange kerkgeschiedenis kennen we Judas niet meer als degene die op dramatische wijze deel had aan het levensdoel van Jezus, maar vooral als de grote verrader. We zien hem als spelbreker, als gemenerik en slechterik bij uitstek. In hem wordt alle kwaad samen gebald. Hij lijkt de duivel zelf wel. Absolute tegenspeler van Jezus, is hij degene die Jezus in de dood stort. Bovendien zou hij dat gedaan hebben om er financieel beter van te worden. Uiteindelijk is Judas ook de zondebok geworden; het lijkt erop dat we al ons kwaad, al onze

slechtheid en doodsdrift op zijn schouders hebben willen afwentelen. Ten onrechte.

Wij hoeven het kwaad in onszelf niet af te wentelen op een ander. Ieder mens is verantwoordelijk voor zijn eigen daden, woorden en neigingen. Dat geldt zeker ook voor gelovige mensen. Ons geloof gaat gepaard met ongeloof en onze oprechtheid met valsheid, onze goedheid met lafheid. Dat wij zondaren zijn, daar wil Luther ons wel aan herinneren, maar zelf vergeten we het liever. Wat is er dan eenvoudiger het kwade in onszelf over te dragen op een ander? Zo ontsnappen wij aan de soms harde confrontatie met onszelf en blijft ons zelfbeeld een beetje op peil. Dat we onszelf zo voor de gek houden is wel duidelijk. Dat we zo onszelf iedere geestelijke groei ontfangen ook.

Judas heeft geleden aan de ervaring van de paradox: dat alleen doorheen sterven en dood, het leven in het vizier komt. Hij heeft wellicht beter dan wie ook, begrepen welke de weg van Jezus is.

Meisjes en andere omstanders

Mattheüs 26: 69 – 75

69 Petrus zat buiten, op de binnenplaats. Er kwam een dienstmeisje naar hem toe, dat zei: 'Jij hoorde ook bij die Jezus uit Galilea!' 70 Maar hij ontkende dat met klem, zodat allen het konden horen: 'Ik weet niet waar je het over hebt.' 71 Toen hij wilde weggaan naar het poortgebouw, zag een ander meisje hem. Ze zei tegen de omstanders: 'Die man hoorde bij Jezus van Nazaret!' 72 En opnieuw ontkende hij en zwoer: 'Echt, ik ken de man niet!' 73 Even later kwamen de omstanders naar Petrus toe, ze zeiden: 'Jij bent wel degelijk een van hen, trouwens, je accent verradt je.' 74 Daarop begon hij te vloeken en hij bezwoer

hun: 'Ik ken die man niet!' En meteen kraaide er een haan. 75 Toen herinnerde Petrus zich wat Jezus gezegd had: 'Voor dat er een haan gekraaid heeft, zul je mij driemaal verloochenen.' Hij ging naar buiten en hilde bitter.

Een dienstmeisje, niet bij name genoemd, herkent Petrus als iemand die bij Jezus uit Galilea hoort. We vermoeden een afwijzing, want ze heeft het over 'die' Jezus uit Galilea; dat klinkt niet echt sympathiek. Er klinkt in door dat zij in ieder geval niets met die man te maken wil hebben. Bevreesd het ons dat Petrus luidt en duidelijk zegt dat hij ook niets met Jezus te maken heeft? Hij heeft zijn hielen nog niet gelicht of opnieuw wordt hij door een meisje herkend als behorend bij Jezus. Dit tweede meisje spreekt Petrus niet aan, maar richt zich tot de omstanders en identificeert Petrus als behorend bij Jezus van Nazaret. Zo zoekt zij een groep van tegenstand te organiseren. En dat lukt haar ook. Wanneer Petrus opnieuw ontkent komen de omstanders immers naar hem toe en met klem zeggen ze: je bent wel degelijk één van hen! Ze komen zelfs met een bewijs van hun aanklacht: zijn accent: 'je spreekt net als hij!' Zo brengen ze Petrus in het nauw die opnieuw met klem ontkent dat hij ook maar iets met Jezus te maken heeft. De meisjes, de mensen in de straat, de omstanders, eisen dat Petrus kleur bekent. En ze hebben gelijk. Het zegt iets over de ernst van de zaak die Jezus vertegenwoordigt. Het is niet niks wanneer je bij hem zou horen. De wereld wil dat daarom weten, want de wereld, de meisjes, de mensen in de straat, de omstanders, hebben wel begrepen dat Jezus' woorden ook over hun leven en hun wereld gaan. Ware dat niet zo, dan zouden ze hun schouders ophalen en voorbij lopen. Maar het laat de wereld, de meisjes, de omstanders, niet koud dat er volgelingen van Jezus zijn. Er gaat een zekere vijandigheid uit van hun uitdrukkelijke vragen. Niemand is neu-

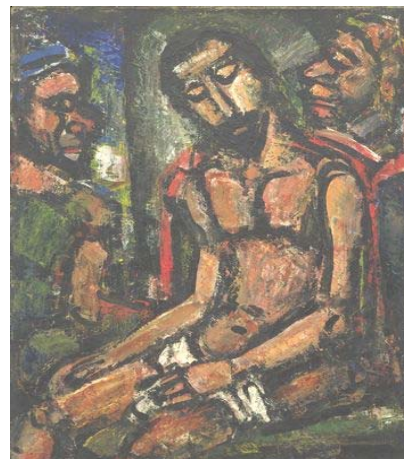
traal voor de woorden van Jezus. Dat hadden de meisjes en de andere omstanders wel begrepen. Wanneer Jezus wordt opgepakt kunnen zijn volgelingen toch niet zomaar vrijuit gaan? Het optreden van de meisjes en de andere omstanders moet ons aan het denken zetten. De mensen om ons heen hebben, net zoals toen, het volste recht ons te vragen waarvoor wij staan. Zij mogen weten bij wie we horen. Zij mogen dat weten, ook wanneer wij onszelf daardoor in een moeilijk parket zouden brengen. Neutraliteit inzake geloof is nu eenmaal onmogelijk omdat de inhoud van dat geloof stevast voor keuzes stelt. En de wijze waarop wij kiezen maakt wel degelijk wat uit voor de wereld, de meisjes, de omstanders.

De soldaten

Mattheüs 27 : 27-30

27 De soldaten van de prefect namen Jezus mee naar het pretorium en verzamelden de hele cohort om hem heen. 28 Ze kleedden hem uit en deden hem een scharlakenrode mantel om, 29 ze vlochten een kroon van doorn takken en zetten die op zijn hoofd. Ze gaven hem een rietstok in zijn rechterhand en vielen voor hem op de knieën. Spottend zeiden ze: 'Gegroet, koning van de Joden,' 30 en ze spandden op hem, pakten hem de rietstok weer af en sloegen hem tegen het hoofd.

De soldaten voeren het vonnis uit. Ze zijn niet direct verantwoordelijk, zeggen we. Bevel is immers bevel. Maar zonder hun medewerking zou het helemaal anders gaan in deze wereld. Wanneer er geen soldaten waren om de bevelen uit te voeren, zouden de schoten niet gelost worden, zouden de boze woorden loze woorden blijven. Maar er zijn wel soldaten. Deze soldaten ontdoen Jezus nu van zijn laatste waardigheid, zij doen hem zijn klederen uit. Het laatste dat hem nog een menselijke waardigheid geeft wordt hem ontnomen. Nu is hij naakt,

volkomen weerloos, overgeleverd aan de spot van de soldaten. En bevel is misschien bevel, maar tot het bespotten van Jezus hadden deze soldaten waarschijnlijk geen opdracht gekregen... Hier gingen ze hun boekje te buiten, zouden we zeggen. Niet het verhangen, maar de manier waarop roept onze verontwaardiging op. Het moet gebeuren, maar liefst proper en net. Ach, er is niet veel veranderd. Mensen scheppen nog steeds een zielijk genoeg in kleineren. Het sadisme van de folterpraktijken behoort nog lang niet tot het verleden. En er waren mensen en ze stonden er met afgrijzen naar te kijken, maar ze keken wel. Jezus ondergaat het lot van vele miljoenen mensen. Mensen wier menselijke waardigheid niet meer wordt erkend. Mensen, naakt, gemarteld tot een langzame, gruwelijke dood.

De soldaten voeren het vonnis uit. Hebben zij enige keus? Binnen het bestel van deze wereld hebben ze de keus om niet méér te doen dan hen wordt opgedragen. Maar binnen dit bestel zullen ze altijd bestaan, de soldaten, om de bevelen uit te voeren. Ooit antwoordde Johannes aan de soldaten op de vraag wat ze moesten doen: 'Jullie mogen niemand afpersen en je ook niet laten omkopen, neem genoeg met je soldij.' (Luc. 3: 14) Hij had ook kunnen zeggen: 'Spot niet met de mensen die onder jullie handen sterven'.

Ds. Judith VAN VOOREN

Graag uw aandacht voor...

Joyeuse HITAYEZU

Mevr. J. Hitayesu-Mukakabera werd per 1 maart 2007 verkozen voor de 2de predikantsplaats in de gemeente *Ixelles* (Marsveldstraat). Ze studeerde in Rwanda, Gent en Haïfa. Aanvankelijk wiskundeleraar, beëindigde ze haar theologische studies te Brussel. Leopold Hitayezu was ook een tijd kerkenraadslid van de gemeente Ronse.

Bruce DENNIS

Ds. Bruce Dennis is geboren in Alberta (Canada) en woonde als kind enkele jaren in Elsene. Als zoon van een zending-arts, werd hij later predikant van de Presbyteriaanse Kerk in Quebec. Op 31 december 2006 nam hij het predikambt op in *Verviers-Laoureux*.

Jonathan RWAMUNINGI

Van Rwandese afkomst, studeerde ds. Rwamunigi theologie in Butare en behaalde hij zijn licentiaat in Kame-roen (Yaounde). Hij werkte de laatste jaren in Duitsland en bezit ook de Duitse nationaliteit. Hij begon zijn opdracht in Quaregnon op 31 december 2006.

Cecile BINET

De gemeente *Liège-Marcellis* benoemde in samenwerking met de districtsvergadering van Luik een nieuwe hulppredikant. Cecile Binet zal zich in het bijzonder toelagen op het jeugdwerk en ook op districtsvlak enkele taken waarnemen.

Michel DANDOY

Per 1 juli 2007 legt de Franstalige woordvoerder van de VPKB, Michel Dandoy, zijn taak neer. De synodale raad dient op zoek te gaan naar een geschikte opvolger.

Partnerkerken

De voorzitter van de synodale raad was in februari jl. te gast op de predikantenconferentie van de Adventkerk. Ook met de Unie van Baptisten in België zijn er intensieve contacten. Beide Kerken zijn nauwe partners van de VPKB.

Aan de Algemene Kerkvergadering 2008 wordt samen met deze partners vorm gegeven.

Werkgroep Projecten

De voorzitter van de werkgroep Projecten, dhr. Jean LENDERS, heeft einde 2006 zijn taak neergelegd.

Ten einde continuïteit te garanderen, hebben de heren Wim TEN KATE en Pierre DELAVIGNETTE aanvaard om a.i. het voorzitterschap samen over te nemen. Op deze manier heeft de synodale raad de tijd om een geschikte opvolger te zoeken.

Protestantse Kerken in Europa

Op 22 en 23 maart a.s. komt de Noord-West-groep van de Gemeenschap van de Protestantse Kerken in Europa bij elkaar. De synodevoorzitter (plaatsvervanger in het Executief Comité) zal in Bielefeld (D) de VPKB vertegenwoordigen.

Gustav-Adolf-Werk

Van 4 tot 6 mei 2007 viert het GAW zijn 175-jarig bestaan. Deze Duitse hulporganisatie voor Kerken in de diaspora was reeds in de 19de eeuw in België actief. Nog steeds ondersteunt het GAW sommige plaatselijke gemeenten in hun materiële noden. De penningmeester van de VPKB, dhr. Dirk HARTKAMP, zal er onze Kerk vertegenwoordigen.

Jaarboekje VPKB 2007

Het secretariaat legt de laatste hand aan het nieuwe jaarboekje 2007. Vragen, opmerkingen of suggesties kunt u steeds kwijt op volgend adres : uniprob@skynet.be

Commissie voor het predikambt

Deze commissie werkt samen met de synodale raad een aantal structurele veranderingen uit. Het betreft een eventuele herziening van de opleiding tot predikant, het mogelijks vastleggen van een statuut voor lekenpredikers, een herziening van het mandaat van de commissie en tenslotte de nieuwe samenstelling ervan. Tot hiertoe was de CPA samengesteld uit afgevaardigden van de districten. Men stelt zich de vraag of lidmaatschap op basis van specifieke bekwaaamheden niet efficiënter zou zijn.

Homoseksualiteit

De werkgroep Homoseksualiteit rondt voor het ogenblik een aantal voorstellen af. Deze zijn bestemd voor de komende synodevergadering. De synodale raad schrijft dit punt in op de agenda van de maartvergadering.

Agenda

28 februari 20.00-22.15u.	Het Onze Vader, een actueel joods gebed , spreker prof. dr. Peter Tomson, VPKB-kerk te Kortrijk, Bloemistenstraat 2a
28 februari, 7 maart, 21 maart 19.45 - 22.15u.	Islam voor Beginners I , Parochiezaal Moorsel, Moorselstraat 203, 3080 Tervuren
8 maart en 10 mei 20.00 - 22.15u.	Forumgesprekken: Jodendom en Boeddhisme CC Den Blank Begijnhof 11, 3090 Overijse
14 maart, 18 april 20.00 - 22.15u.	Evangelie in een gebroken wereld , in het Gildehuis, St.-Bavoplein, Boechout
15 maart 20.00 - 22u15	Evolutie, schepping, intelligent ontwerp: een filosoof en een theoloog geven hun visie VOC-Karel Cuypershuis, Lange Leemstraat 57, 2018 Antwerpen
29 maart, 26 april, 3 mei 19.45 - 22.15u.	Islam voor Beginners II Protestantse Kerk Brussel, Nieuwe Graanmarkt 8, Brussel.
30 maart 14u tot 1 april om 14u	Gog en magog Politiek bijbellezen met Ton Veerkamp, Theologisch en Pastoraal Centrum, Groenenborgerlaan 149 in Antwerpen
9 tot 13 april	Baas in Eigen Bord , Over oude en nieuwe spijswetten, voedsel, religies en macht Huis Bethanië in Everbeek
5 mei 14.00 - 17.00	Nationale Identiteit , een stadswandeling door de Noordoostwijk van Brussel met dr. Guy Liagre. Start in de Church & Society Commission, Jozef II straat 174, Brussel
1 juli van 11 uur tot 3 juli 2007 19 uur	Uitleefdagen , over het bijbelboek Ester, TPC, Groenenborgerlaan 149, Antwerpen

Opgelicht

Voor wie er even tussen uit wil, maar toch geestelijk actief wil blijven.

Voor wie graag verhalen hoort, die niet los staan van het leven in het hier en nu.

Voor wie denkt dat de bijbel moeilijk is maar nieuwsgierig is naar de joodse achtergrond en betekenis waarin deze geschreven is.

Voor wie samen met anderen wil zoeken van waaruit je keuzes maakt en de eigen (religieuze) identiteit.

Voor wie graag zijn kinderen meebrengt.

Zijn er de

Met wie? Marc Loos (protestants theoloog) begeleidt ons door het bijbelboek Esther. De kinderen kunnen op kindermaat zich uitleven in een speciaal programma.

Wanneer? van zondag 1 juli 2007 van 11 uur tot dinsdag 3 juli 2007 19 uur.

Waar? In het TPC, Groenenborgerlaan 149, Antwerpen.

Door wie? Een samenwerking tussen: CCV-Antwerpen - 03/287 35 83, www.ccv.be en Motief vzw - 02/510.61.62 www.motief.be Je kan er terecht voor alle verdere informatie.

Deelnameprijs: 60 Euro volwassenen, kinderen 40 Euro (overnachtingen en maaltijden inbegrepen)

Er worden opleidingscheques aanvaard. Voor individuele regelingen: neem contact met bovenstaande adressen.

Jezus en de Rabbijnen (8)

Krediet in de Hemel

Al eerder in deze rubriek zijn we gestuit op Jezus' opvattingen over geld en bezit (zie de afleveringen 'De schat in de akker', en 'Vrienden maken met de mammon'). Het thema komt vaak voor in de evangeliën. Ditmaal gaan we in op de achterliggende vraag, wat voor principe Jezus op dat gebied eigenlijk hanteerde.

We beginnen met de 'rijke jongeling' die Jezus vroeg wat hij moest doen 'om het eeuwige leven te beërven'. Jezus zei hem, de geboden te houden: 'Pleeg geen moord, pleeg geen overspel, steel niet...' De man zei dat hij dit al sinds zijn jeugd in acht nam.

Dan horen we:

Jezus keek hem liefdevol aan en zei tegen hem: Eén ding ontbreekt u: ga naar huis, verkoop alles wat u hebt en geef het geld aan de armen, dan zult u een schat in de hemel bezitten; kom dan terug en volg mij. Maar de man werd somber toen hij dit hoorde en ging terneergeslagen weg; hij had namelijk veel bezittingen.

(Marc. 10:17-22).

We komen er nog op terug, wat Jezus hier eigenlijk doet. Nu stellen we vast dat hij de man zegt, heel zijn bezit te gelde te maken en aan de armen te geven, dan zal hij 'een schat in de hemel' hebben.

In het kader van deze rubriek is het van belang om vast te stellen, dat laatstgenoemde uitdrukking ook wordt gebruikt in een verhaal in de Talmoed over de Arabische koning Moenbaz. Deze wordt ook genoemd door de geschiedschrijver Flavius Josephus en was kennelijk een historisch persoon. Volgens het verhaal nu was Moenbaz tot het jodendom overgegaan en had in zijn enthousiasme heel zijn bezit aan de armen geschonken. Zijn familie

was woedend en verweet hem minachting voor het verstandig beheer van hun voorouders. Hij antwoordde: 'Zij hebben een schat op aarde verworven, ik in de hemel' (Pal. Talmoed, Pea 1:1, 15b). In plaats van geld op de bank had hij nu krediet in de hemel...

In het voorafgaande citeert de Talmoed nog zo'n geval van iemand die zijn bezit aan de armen had geschonken. Er wordt een ogenschijnlijk oude regel tegenover gesteld: 'Hebben zij (de wijzen) niet gezegd: Men mag niet meer dan een vijfde van zijn bezit wegschenken?' Ook de rabbijnse wijzen zagen het kennelijk als plicht, zijn vermogen verstandig en constructief te beheren. Aan de armen geven hoorde daar vanouds bij als plicht voor alle joden.

Was Jezus dan tegen persoonlijk bezit, zoals de Essenen dat waren? Toch niet. Neem het geval van Zacheüs, de 'oppertollenaar' die in een boom klom om Jezus te zien. Jezus herkende in deze opvallende handeling een soort verlangen, het verlangen misschien om anders dan als een collaborateur door het leven te gaan. Thuisgekomen kondigt Zacheüs aan, *de helft* van zijn bezit aan de armen te schenken en verder alles, wat hij onrechtmatig genomen heeft, viervoudig te vergoeden. Hierop roept Jezus uit: 'Vandaag is aan dit huis redding geschonken!' (Luc. 19:1-10). Zacheüs hoeft niet nog de andere helft van zijn bezit weg te geven.

Nog een ander voorbeeld betreft Martha, die met haar zuster Maria Jezus en zijn leerlingen onthaalde; misschien hoorde zij bij de vrouwen die Jezus en zijn groep met hun bezit ondersteunden (zie Luc. 8:3). Terwijl Martha druk aan het zorgen is, zit

Maria maar aan Jezus' voeten en luistert naar zijn onderricht. Als Martha daarover begint, zegt Jezus haar niet dat ze nu haar bezittingen moet wegschenken aan de armen. Hij zegt alleen: 'Maria heeft het beste deel gekozen, en dat zal haar niet worden ontnomen!' (Luc. 10:38-42). Maria had krediet in de hemel.

Conclusie: Jezus had geen 'recept', geen vaste norm voor het omgaan met bezit. Het principe waar hij van uitgaat is iemands openheid voor het koninkrijk van God. Dat houdt van alles in, maar in elk geval ook dat je je ziel niet aan je bezittingen vastketent. Bij Zacheüs herkende hij de wens, daarvan los te komen. Martha kon een voorbeeld nemen aan haar zuster. En bij de rijke jongeling had Jezus gezien, dat het hierop vastzat. Toen hij hem zei om alles te verkopen, 'keek hij hem liefhebbend aan'. Hij was ook niet verbaasd toen de man bedroefd wegliep. Hij gaf alleen dit commentaar aan zijn leerlingen: 'Gemakkelijker gaat een kameel door het oog van een naald dan dat een rijke het koninkrijk van God binnengaat' (Marc. 10:25).

Dr. Peter TOMSON

Postzegels en “Ik help een kind”

Bij deze wil ik iedereen, die postzegels, kaarten, postwaardestukken, aanzichtkaarten van binnen- en buitenland verzamelde en mij liet bezorgen, van harte bedanken.

Nu e-mails en SMS-jes hoogtij vieren, gaat het postzegelgebruik achteruit. Daarom vraag ik u met aandrang: *“Gooi geen enkele zegel, kaart of postwaarde stuk weg!”* Hou ze a.u.b. bij en breng ze naar het verzamelpunt in uw kerk of bij uw predikant. U kunt ze ook afgeven in het synodebureau van de V.P.K.B., Marsveldstraat, 5 – 1050 Brussel.

De postzegelverwerking doe ik nu sedert 1986. De opbrengst in het begin was 6.450 BEF, is toen gestegen tot 21.000 BEF, met pieken van 45.000 BEF in 1996 en 2001. In 2002 was de opbrengst 1.000 € om nu in 2006 terug te vallen tot 600 €.

Met dank en vriendelijke groeten,
Lydia VILLEGAS

Ik help een kind

Ik help een kind

Dit is de naam van het studiefonds van de Coördinatie Kerk en Wereld. Daaruit ontvangen jongeren van de *Eglise Presbytérienne au Rwanda* financiële steun voor hun secundaire studies. Vele donateurs geven al jaren trouw.

Met nieuwe donateurs zijn we erg blij. En met elke eenmalige gift! Giften kunt u storten op rekeningnummer 125.9302045.30 van Protestantse Solidariteit o.v.v. ‘Ik help een kind’ (fiscaal attest vanaf 30 Euro)

Contactpersoon:

Jean Lenders

tel. 03-666.24.99

E-mail:

ikhelpeenkind@hotmail.com

18 maart is

ZONDAG WERELDDIACONAAT

in de
V.P.K.B.

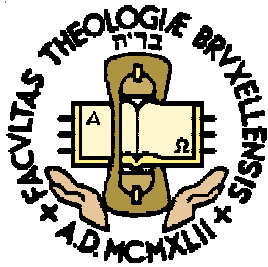
een warme oproep
aan alle VPKB kerken
om gevolg te geven
aan het synodebesluit
en de liturgie hierop
af te stemmen

Een liturgische handreiking
voor deze zondag, met
suggesties voor liederen,
gebeden, rollenspelen,
preekchets en teksten
is toegestuurd aan alle
gemeenten.
Andere geïnteresseerden
kunnen deze handreiking
opvragen bij
Coördinatie Kerk & Wereld
ds. Marc Loos
09 2532900 - 0486 933739
marc.loos@pandora.be

deze zondag, de vierde in de
veertigdagentijd, staat in het teken van
de gelijkenis van de verloren zoon
uit Lucas 15
en het project
‘Vrouwen in Kivu’
van Protestantse Solidariteit

Faculteit voor Protestantse Godgeleerdheid

Rector in Butare

Zoals bekend is de Faculteit voor Protestantse Godgeleerdheid in Butare (Rwanda) geaffiliëerd met de FPG in Brussel. De contacten zijn hecht. Rector dr. W. Willems bezoekt de zusterfaculteit van 27 februari tot 3 maart a.s. Hij ontmoet de Rwandese minister van onderwijs, zet zich in voor de herinrichting van de leerstoel kerkgeschiedenis en werkt aan de herdenkingsbundel van de EPR, de Protestantse Kerk van Rwanda.

Studentenwerving

Op woensdag 21 februari was de jaarlijkse Opendeurdag, de start van de studentenwerving voor het academiejaar 2007-'08. Thema was 'De Bijbel gaat over ons'. Men keek o.a. naar delen van een Braambos-uitzending over 'De verloren zoon', waarna discussie volgde.

In de week van 19 tot 23 februari waren er daarnaast inloopcolleges. Men kon terecht bij prof. Erbele-Küster die sprak over 'Generatieverbanden in de Bijbel. Exegese in genderperspectief'. Prof. Tomson wijdde zich aan 'De verzoeking in de woestijn in Matteüs, de structuur en de geschiedenis van de tekst'. Prof. Wiersma tenslotte ging in op een bekende zin van Dietrich Bonhoeffer: 'Jezus leidt niet naar een nieuwe religie maar naar het leven'.

Wie over specifieke zaken van de theologische studie meer wil weten en/

of zich nader wil oriënteren kan altijd terecht bij de decaan, Prof. P.J. Tomson, (email : pitomson@evonet.be)

Met de Buren

Met de Evangelische Theologische Faculteit in Heverlee werkt de FPG regelmatig samen. Een ethisch project staat inmiddels in de steigers en zal worden gerealiseerd in de herfst van 2007. Het zal gaan om twee studiedagen, een in Brussel en een in Heverlee. Dan worden twee nieuwe boeken ingeleid en besproken. In concreto :

- Patrick Nullens, *Verlangen naar het goede. Bouwstenen voor een christelijke ethiek*, Boekencentrum, Zoetermeer 2006.

- Jurjen Wiersma, *Een wiel dat draait. Ethiek en identiteits(her)vorming*, Skandalon, Vught 2007.

Dit is een eerste aankondiging; mededelingen volgen te zijner tijd. Wiersma is de contactpersoon voor Brussel (email: fa293064@skynet.be).

Theologisch Dispuut

Jurjen Wiersma was op 15 januari j.l. aanwezig bij een reünie van het theologisch studentendispuut SetE (Scientiae et Ecclesiae / Voor Wetenschap en Kerk) van de Universiteit van Amsterdam, waarvan hij lid was in de jaren '60 van de 20^e eeuw. Het bijzondere van deze dag was, naast het prettige weerzien van deze en gene natuurlijk, een causerie over prof.dr. C.W. Mönnich. Causeur was Edward Postma, een jonge onderzoeker die op Mönnich gaat promoveren. Mönnich - afkomstig uit een luthers, Amsterdamse milieu - was niet alleen een gerenomeerde dogmen- en kerkhistoricus maar ook een begaafde schrijver. Hij liet graag uitschijnen dat

hij was beïnvloed door de Amsterdamse historicus Jacques Presser, die op het Vossius gymnasium zijn leraar geschiedenis was geweest. Mönnich schreef onder meer:

- *Pelgrimage. Ontmoetingen met de cultuur* (1953),
 - *Vreemdelingen en Bijwoners. Hoofdlijnen uit de geschiedenis van het protestantisme* (1980) en
 - *Een tak van de wilde olijf. Het Griekse erf en de weg van Israël* (1984).
- Drie figuren waren volgens Postma dominant in zijn literaire en theologische oeuvre : de nar, de pelgrim en de vreemdeling. In de discussie viel op dat menig reünist zich de studiereizen met deze francofiele hoogleraar tot in de details wist te herinneren.

Website FPG

Op de website van de FPG staat allerlei nieuws, zoals de geschiedenis van de Faculteit, het onderzoek en de publicaties van de hoogleraren, de studiegids met het overzicht van de cursussen, het collegerooster, de bibliotheek enz.

Prof. Dr. Jurjen WIERSMA

Adressen:

Bureau Faculteit voor Protestantse Godgeleerdheid

Secretariaat: mevrouw Anne Joné
Bollandistenstraat 40 (bij metrohalte Merode, Montgomery of Thieffry + 5 min. te voet) B-1040 Brussel
(tel. 02-735.67.46 / Fax 02-735.47.31)

De website van de FPG is

www.protestafac.ac.be

Het emailadres is info@protestafac.ac.be

De Vergadering

-
-
- Kom, beste mensen, het is nu kwart na negen. We zijn om acht uur begonnen en we hebben nog veel werk te doen.
- Aan wie vragen we het dan?
- Ik blijf bij mijn voorstel: Hortense Schellekens.
- Maar die doet het nu al jàààààren! Het wordt tijd dat ze eens opgevolgd wordt, vindt u niet, dominee?
- Ze doet het wel érg goed ...
- Ja, maar misschien zijn er wel anderen, die het even goed doen. Karine Avermans bijvoorbeeld ...
- Die? Die wil niets doen waar ze vuile handen van krijgt!
- Awel, Chantal dan.
- Chantal Robberecht of Chantal, de dochter van Hortense?
- De dochter van Hortense gaat dat nooit van haar moeder afpakken. Chantal Robberecht natuurlijk ...
- Ik vind Chantal te jong en ik denk dat dominee dat ook vindt.
- Wat ik vind doet er niet toe. Als het maar even goed gebeurt als vroeger, daar komt het op aan.
- En als we het nu eens aan Hortense zelf vragen?
- Toen Jean vorig jaar nog in de kerkenraad zat, heeft hij het al aan haar gevraagd en ze wil het graag nog lange tijd blijven doen, als 't God belieft.
- Ik blijf bij mijn voorstel: Chantal Robberecht! Ge zult zien, dan moet hare Louis ook wel meedoen. Hij probeert nu al jaren ervan tussen te blijven.
- Dat is niet helemaal waar: Louis heeft altijd geholpen bij het opruimen achteraf.
- Ja, maar in den dag zagen we hem nooit!
- Uwe Frans kan toch ook niet altijd !?!
- Ja zeg, die doet wel nachtdienst, hé. Dan kunt ge niet verlangen dat hij de dag daarvóór zich de hele tijd voor de kerk in 't zweet werkt.
- Ik blijf bij mijn voorstel: Hortense Robberecht.
-
- Hoeveel mensen hebben we nu al die zeker meedoen? Anna Pierens, Mireille, Liliane en haar tweeling, Denise en Firmin, Karine Avermans, Chantal Robberecht, ik ...
- Is't al gevraagd aan Chantal of ze meedoet?
- Die doet toch altijd mee. "Voor de kerk alles" zegt ze wel tien keer per dag!
- Dus, tot nu toe tien ...
- Dan moeten we er tenminste nog drie bijvinden.
- Dominee, u vergeet dat ik mij ook heb opgegeven.
- O ja, pardon, dus elf met Christiane erbij.
- En wie gaat nu Hortense vragen of ze nog mee doet?
- Maar ze dóét mee, ook zonder dat we dat vragen!
- Dan moeten we nog gaan indelen wie wat doet. Of doet iedereen weer hetzelfde als vorig jaar?
- Dat is't gemakkelijkste, hé dominee, iedereen kent zijn job.
- Alleen moet we één van de meisjes van Liliane vragen het werk van Thérèse over te nemen nu die verhuisd is.
- Ik bel Thérèse wel op, die doet direct weer mee, als ze kan.
- Dominee, ik moet echt weg nu. U had gezegd "tot uiterlijk half tien" en 't is al vijf minuten over half.
- Goed, dan komen we volgende maandag voor een laatste maal samen. Iedereen kent zijn of haar werk voor deze week. Bedankt om hier te zijn en nog een goede avond verder.
- Ha, daar ben je! En, hoe was de vergadering?
- Zoals alle jaren in alle gemeenten: 't zijn weer de twaalf dezelfde die het gaan doen.

Rudolf Albertz

Aankondiging

Gentse Huizen- onderzoek

Dr. Daniël Lievois
22 maart

Wie zijn verleden niet kent, begrijpt het heden niet en krijgt geen zicht op de toekomst. De mens is het enige wezen, dat de ervaringen uit de geschiedenis kan gebruiken om plannen te smeden voor wat hij wil bereiken.

Gelden deze waarden ook op het persoonlijke vlak? Is het mogelijk om door te dringen tot de intieme sfeer van het leven van een individu of van een gezin in het verleden om deze als een soort respectvolle maar onzichtbare voyeur te observeren? Anders gezegd: bestaat er een manier om in de tijd te reizen?

Dr. Daniël Lievois, winnaar van de Cultuurprijs van de Stad Gent in 2002, legde 15 jaar geleden de basis voor de techniek die deze droom waar maakt. Hij is de drijvende kracht in het internationaal gerenommeerde Gentse Huizenonderzoek. Dr. Lievois wil de kennis over het Gentse verleden aan een breed publiek doorgeven, door de mensen die hij in het verleden ontmoet, als het ware weer tot leven te brengen.

*Protestants Cultureel Centrum
Keizer Karelstraat 187 - 9000 Gent
Inkom : 2 Euro
Contact en info: ds. J. Temmerman
(09/223.55.26)*

Nieuws van hier en daar

Concerttour en 3e CD van Psalmen voor Nu

Psalmen voor Nu is een project om de Psalmen op een eigentijdse manier onder de aandacht te brengen met CD's, muziekboeken en concerten. Voor dit doel wordt de tekst opnieuw vertaald en worden nieuwe melodieën geschreven. Tot nu toe is er bijzonder veel belangstelling en een aantal psalmen wordt regelmatig in kerken van uiteenlopende denominaties gezongen. Begin februari verscheen de 3e CD en van maart t/m mei zijn er diverse concerten verspreid over het land. Reserveren kan via www.interticket.nl.

Protestants Centrum Amougies: 60 jaar 17 maart

Dit jaar viert het Protestants Centrum te Amougies zijn 60-jarig bestaan. Na de Algemene Vergadering op 17 maart om 10.00u. organiseert het Centrum om 12.30u. een maaltijd en vanaf 14.00u. een gezinsnamiddag. Een gelegenheid bij uitstek voor iedereen die aan een kamp, een weekend of een andere activiteit in Amougies deelnam, om samen met ons van een maaltijd, een glaasje en een stukje taart te genieten.

Informatie en inschrijvingen bij Jonathan Vanlaere : 069/76.86.45

Koninklijk Protestants Koor Brussel 24 maart - MESSIAH, G.F. Händel

Op zaterdag 24 maart 2007 om 20.00u. vindt in het Koninklijk Muziekconservatorium te Brussel bovengenoemd concert plaats ten bate van "Parlement des Donateurs - Brussel". Kaarten van 10 tot 25 Euro.

Plaatsbespreking : Chorale Royale Protestante de Bruxelles, Joseph Jongenlaan 7 - 1180 Brussel.

Tel/fax : 02/332.06.66

E-mail : info@crpb.be

Website : www.crpb.be

De “bewoners” van de Marsveldstraat 5 (1)

Het herenhuis, dat zich op bovengenoemd adres bevindt, is nog een aantal maanden het hoofdkwartier van de Verenigde Protestantse Kerk in België. In deze nieuwe serie nodigen wij u uit om het gebouw en vooral de “bewoners” te leren kennen. Wie houdt zich bezig met administratie of met de financiën, met de media, met zending, met de jeugd of het onderwijs...?

Vroeger woonde in het herenhuis, dat zich in de huidige Marsveldstraat 5 bevindt, een zekere Madame de Beaumont, maîtresse van Koning Leopold II. De legende wil zelfs, dat er vanuit de kelder van het gebouw een geheime gang liep tot aan het koninklijk paleis, maar misschien is dit gerucht een uitvloeisel uit het romaneske.

In 1923 wordt de *Methodist Mission* eigenaar van het gebouw om er haar administratie te vestigen. Deze organisatie heeft er ook een typisch methodistische kerk gebouwd, waar nu de Franstalige gemeente *Ixelles* (Marsveldstraat) is ondergebracht. Voor het ogenblik bedient ds. Jean-Claude THIENPONT deze gemeente.

Jean-Claude THIENPONT
en zijn echtgenote
Tel. 02/510.61.93
E-mail : jcl.thienpont@epub.be

Wie herenhuis zegt, zegt meteen ook inrijpoort en stallen. Achter het gebouw is nu een parking en een achtergebouw, waar vergaderzalen zijn van de gemeente (o.a. de “Wesley-zaal”) en het bureau van de

Administratieve Raad voor de Protestants-Evangelische Eredienst (ARPEE). Voor alle duidelijkheid de ARPEE is een administratief samenwerkingsverband tussen de VPKB en de Federale Synode van Evangelische Kerken in België. De ARPEE is sinds kort het officieel representatief orgaan van het protestantisme t.a.v. de overheid o.a. wat betreft het protestants godsdienstonderwijs, de aalmoezenierdiensten en de Franstalige protestantse radio en televisie (APRT).

Ds. Robert HOSTETTER
Tel. 02/510.61.69
E-mail : hostetter@swing.be

Het bureau van APRT, de Franstalige tegenhanger van de PRO, bevindt zich sedert meer dan 30 jaar op de eerste verdieping van het achtergebouw. Ds. Robert HOSTETTER, directeur van de APRT, is wat betreft de uitzendingen de contactpersoon tussen de vzw en de RTBF.

Gastheer van dit herenhuis is Theophile MPAGAZEKUBWAYO of gewoon Theophile... Hij is van

Theophile en zijn echtgenote
E-mail : kubwayoth@skynet.be

Rwandese origine. Hij zorgt altijd met een goed humeur voor koffie en thee op uw vergaderingen in de Marsveldstraat. Theophile woont samen met zijn echtgenote en vier kinderen op de bovenverdieping. Hij staat ook in voor het onderhoud van dit grote gebouw, waar tal van “bewoners” werken, die wij graag een volgende keer verder aan u voorstellen.

(Uit: Mosaïque)

Oasen in de Veertigdagentijd

Misschien heeft de wiskundeknobbel onder u het al ontdekt. Geteld vanaf Aswoensdag, de dag dat de veertigdagentijd voor Pasen begint tot en met Pasen, zijn... 46 dagen. Hoe kan het dan dat men spreekt van 40 dagen? Wel, dat komt omdat men de zondagen niet meetelt. Telt u maar na: vanaf 21 februari t/m 8 april zijn, de zondagen weggelaten, precies 40 dagen. Maar waarom worden de zondagen niet meegerekend?

Dat heeft te maken met het feit dat die veertig dagen worden beschouwd als tijd-in-de-woestijn, waarbij de zondagen als... *oasen* zijn.

Het getal 40 verwijst naar de veertigjarige omzwerving van de Joodse slaven in de woestijn en ook bijvoorbeeld naar de veertig dagen en nachten die Jezus in de woestijn doorbracht. En zo herinnert de Veertigdagentijd ons

eraan, als wij dat uit eigen ervaring al niet wisten, dat de weg naar het Beloofde Paasland in deze wereld niet over een geplaveide route gaat. Dat de uitweg uit de slavernij naar de bevrijding, een moeilijke weg is van veel zoeken en dwalen, strijd en teleurstelling, kommer en kwaad.

Maar de zondagen verheffen zich, middenin de woestijntijd, even boven de woestijn uit en zijn daarin als 'vluchtheuvels' en groene 'vrijplaatsen' om op adem te komen en de 'dorst te lessen'. En daarom tellen ze niet mee als "woestijntijd". Want de zondag - joods uitgedrukt, de sabbat - is het gedenkteken dat wij niet voor de woestijn en de slavernij geschapen zijn. Dat God de woestijn, de slavernij niet wil, de ellende, de strijd, de oorlog, de onvrede, ziekte en verdriet. De ellende niet die mensen overkomt en elkaar aandoen. Maar dat we ons herinne-

ren en bedenken dat we, dwars door de woestijn heen, op weg zijn naar het land van Gods Goede Aarde, waar de mens leeft naar God bedoeling.

Naast belofte is dat tegelijkertijd ook appèl: de oproep dat we die weg uit de slavernij, uit kwaad en ellende, uit onrecht en onmenselijkheid, dan ook inslaan. Op naar het land zoals God dat bedoeld heeft: het Koninkrijk van vrede en recht.

ds. Ernst VEEN

Protestantse Radio- & TV-uitzendingen

Programma-Informatie maart 2007

Radio: De Protestantse Stem

productie Frank MARIVOET

VRT - Radio 1 op woensdag om 19.12u.

14 maart	Mens voor de mensen zijn Trouw zijn De twee zonen (Lucas 15: 11-32)
28 maart	Het wordt Pasen Paasthemanummer "De Open Poort"

In juli en augustus zijn er géén protestantse uitzendingen op radio en televisie.

Contact: Frank Marivoet, C. Meunierstraat 85/0002, 3000 Leuven

Web-Site: <http://www.vpkb.be/pro>

Verdere informatie over het protestantisme in België vindt u op de website : www.protestanet.be/VPKB

